

име Сайдлеръ, който тръгнѣлъ по примѣръ-тъ му, “могѣтъ да иматъ право да налагатъ на църквѣ-тъ единъ заповѣдь, която туря въ опасность тѣло-то и душѣ-тъ. Обязанность-та ни, да изпълняваме Божій-тъ законъ, ны кара да отхвърлимъ прѣданія-та на челоуѣцы-тъ.” Възстановленіе-то на редѣ-тъ, да ся женятъ священници-тъ, е было, въ шестнадесето-то столѣтіе, почестъ отдадена на нравственный-тъ законъ. Църковна-та власть ся уплашила отъ този редѣ, и тутакси издала заповѣди-тъ си противъ двама-та горѣпоменѣты священници. Сайдлеръ, който живѣялъ въ земѣ-тъ на Херцогъ Георгія, былъ прѣдаденъ на вышето си духовно началство, и умрѣлъ въ затворъ. Но Електоръ Фридрихъ не щѣлъ да прѣдаде Фелдкирхена на Магдебургскій-тъ Архіепископъ. “Негово Высочество”, реклъ Сплатинъ, “не пріема да стане полицейскы чиновникъ.” Фелдкирхенъ, прочее, останѣлъ да си служи на паство-то, макаръ да былъ *мжъсь и баща!*

Лутеръ, като ся научилъ за тѣзи работы, ся зарадвалъ. “Азъ ся удивлявамъ,” казалъ той, “на новый-тъ Кембергскы младоженецъ, който върви на прѣдѣ безбоязненно върѣдѣ тѣзи бъркотіѣ.” Лутеръ былъ убѣ-